

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «НАШ РІД»

Шановні родичі, близькі та друзі нашої великої Родини!

Наша країна, як і кожен із дорослих членів нашого Роду - стоїмо на порозі непростого рішення: прийти на позачергові президентські вибори, 25 травня ц.р. й обрати Президента. І цей вибір треба робити розсудливо, особливо у час лихоліття, сумнівів та невизначеності, який панує, в Україні, сьогодні. При цьому, кожен із нас вже розуміє, що так жити, як це було дотепер – не можна! А ще, важко та складно - шукати відповіді на питання: що робити, як і навіщо? Показово, але саме на ці питання ми шукали відповіді в ході Великодніх зустрічей між членами нашого Роду, у яких гостювали на Пасхальні свята.

А говорили ми не тільки про парадокси, які нас оточують але й про ті негаразди, які нагально треба вирішити й зберегти та власну Державу, рідну Батьківщину та сильну Родину! Наприклад, дивно, але кількість приватних аптек, які знайдемо на кожній вулиці, так і не стали запорукою здоров'я кожного з нас. Аналогічно, цьому - кількість банківських установ у наших містах, що аж ніяк не є показником заможності громадянина України, ба – навпаки. Більше того, кількість капличок, церков та храмів (особливо - РПЦ), які заповнили, практично, всю Україну, аж ніяк не свідчення покірності, спокою та безгрішності їх прихожан...

В цьому ж дусі й відповіді на питання: чому маємо слабку владу, неграмотних спеціалістів, непрофесійні силові структури та недієздатну армію? Тому, що у владу протягували «своїх», нехай і некомпетентних, зате за хабарі та подарунки (хто із нас - не знає «розцінок», щоб потрапити на роботу: в школу, в поліклініку, в адміністрацію?)! Подібна «історія» й із силовиками, які довгі роки: «тренувались» на рекеті бізнесу, стояли «на атаці» в ході рейдерських захоплень та «набивали руку», коли гамселили протестувальників на мирних зібраннях громад (та й мало хто з нас – не давав хабарів ДАІшникам чи не пропонував «винагороду» за закриття адмінпорушення чи, навіть кримінальної справи)! Це ж стосується й армії, коли при найменшій нагоді, батьки «викупали» своїх чад від строкової служби, а командний склад Збройних Сил - не гребував продати все те, із військового майна та нерухомості, що «погано лежить»...

Однак, зараз – не про минуле, а про майбутнє: кого обирати в Президенти України? Ясно, що вдруге, у новій історії України, сам факт проведення президентських виборів є важливішим за ім'я переможця. Але, вперше - їхнє проведення під такою загрозою: як і перший тур, а другий - і поготів. Тим не менше, свою дорогу маємо пройти кожен: від вибору кандидата до голосування! Натомість, коли дивишся на передвиборну вовтузню та заклики до «боротьби з олігархами», не віриться, що виробник цукерок - більший олігарх, ніж торговець газом, навіть колишній. Може й тому, заради України, нам варто змиритись з тим, що і на цей раз (останній!), розумно голосувати за самого рейтингового кандидата і бажано – в один тур (бо другого - можуть «не разрешить с Масквы!»).

Отже, найкраще, що можемо і маємо зробити у цій ситуації, це - обрати Президента вже у першому турі, при умові, що голосуватимемо за найбільш рейтингового кандидата в Президенти України! Головним аргументом такого вибору є - перемога вже у першому турі та легітимність новообраного Президента країни (бо законність – це точне дотримання букви закону, а легітимність це – морально-психологічне сприйняття результату: у нас та у світі)! Головне, що такий результат єдності, буде гарантією визнання виборів! Важливо, що вагомим буде не лише відсоток голосів, отриманих переможцем, а й їхня абсолютна кількість. Тому, боротись слід не лише за консолідацію голосів провідного кандидата, а й за максимальну явку виборців.

Й ще, важливо. Не зважаючи на програмні розбіжності кандидатів, які наразі – неактуальні, сьогодні головне: консолідація та мобілізація усіх нас, бо ставкою є не президентський штандарт, а збереження єдиної України. Зрештою, мова йде не стільки про вибір Президента, як про плебісцит: за єдність України. А плебісцит – справа однотурова, яка не потребує та й не терпить партійних стягів, адже - прапор України у нас один!

Й останнє – аргументи для нас, виборів. Надто часто у визначальні моменти нашої історії, суб'єктивні мотиви політичної еліти переважали державницькі. Так було: і у княжу добу, і в часи руйни, і у визвольних змаганнях 1917-1921 та 1940-х років. Та й пізніше, бо вибори - то парад честолюбств. Наразі ж йдеться і про повсякдення, і про виживання, і про історичну перспективу. Так вже було, коли доленосні вибори президента у 1991-му вклялись в один тур.

Вірю в наші: Україну та Батьківщину, в наш Рід, в розум, честь та гідність кожного з нас!

Ю. Ключівський

Прага, 10 травня 2014 року